

ledes være Grund til her at lade „Forening“ i 2den og 3die Linie udgaae (Nr. 115).

Til § 127.

Da den Ulydighed, udvist i Havnød, i Fiendens Nærhed o. s. v., som Paragraphen omtaler, ikke just forudsætter Vægring ved at udføre givne Befalinger i det Hele, foreslaaes dette betegnet, s. Ex. ved at indskyde „paa anden Maade“ foran „udviser“ i 4de Linie (Nr. 116).

Til § 132.

Nr. 117 indeholder en Redactionsforandring.

Naar det i 5te Linie hedder, at den, der „paa nogen Maade“ tilfidesætter den Overmanden skyldige Afgtelse, skal ansees o. s. v., maa der vistnok her være meent „paa lignende Maade“ med den, hvorpaa ovenfor er givet Exempler; thi den følgende Paragraph indeholder ogsaa en Maade, hvorpaa den Afgtelse, der skyldes Overmand, kan tilfidesættes, og hertil kan der i nærværende Paragraph ikke være taget Hensyn (Nr. 118).

I Henhold til, hvad der er bemærket til § 126, foreslaaes „særdeles“ i 8de Linie udeladt (ibid.).

Den Passus i sidste Punktum, der nærmere forklarer de skarpende Omstændigheder derhen, at herved ikke blot de borgerlige Love om Grefornærmelser blive at tage i Betragtning, men ogsaa militaire Hensyn, turde muligens, især paa Grund af det strax paafølgende Exempel, ansees overflødig (Nr. 119).

Til § 136.

Paa Grund af det mindre Bestemte i Udtrykkene „søger at drage denne til Ansvar“, og da den ingivne Klage, selv om der ikke maatte findes tilstrækkelig Anledning, til at paalægge den Foresatte Ansvar for hans Forhold, dog muligens kunde findes ikke aldeles ugrundet eller uforanlediget, er det antaget rigtigst, at aabne Afgang til at benytte en mildere Straffeart, end Paragraphen indeholder (Nr. 120).

Til § 138.

Da de her omhandlede Lovovertrædelser paa Grund af de Civil-Militaires mere borgerlige Stilling undertiden kunne antage en langt mindre graverende Charakter, end om de vare begaaede af egentlige Militaire, og de Vedkom-

mendes ovennævnte særegne Stilling ogsaa ofte vil kunne gøre deres Forhold mere undskyldeligt, er der foreslaaet, at Frettesættelse ogsaa burde optages blandt de nævnte Straffealterнатiver (Nr. 121 a).

8de Capitel.

Til § 140.

Nr. 121 b gaaer blot ud paa en Redactionsforandring.

Til § 141.

Udkastet har ikke foreskrevet Straf for den Jurisdiktionschef, der undlader at lade sine Undergivne tiltale for de af dem begaaede Forbrydelser, uagtet Motiverne Pag. 111—112 synes at forudsætte, at en Bestemmelse desangaaende, er givet. Men Paragraphen taler jo blot om Befalingsmanden, som ikke tilbørligen drager sine Undergivne til Ansvar ved enten selv at paalægge dem Straf eller anmelde Forbrydelsen for vedkommende høiere Foresatte, altsaa ikke om den Pligtovetrædelse med Hensyn til begaaede Forbrydelsers Paatale, hvori denne selv maatte have gjort sig skyldig (Nr. 122).

Til § 143.

I 7de Linie vilde Ordet „særdeles“ bedre udtrykke Mening, end de brugte „ikke mindre“ (Nr. 123).

Til § 145.

I 4de Linie turde „flere Gange“ kunne udgaae som overflødig (Nr. 124).

Til § 147.

For at den i Paragraphens Slutning foreslaaede forhøiede Straffegrad skal kunne anvendes, maa Vedkommende have kunnet indse de farlige Følger, hans Pligtovetrædelse kunde medføre, cfr. Motiverne Pag. 116 (Nr. 125).

Til § 149.

Nr. 126 indeholder alene Forslag til en mindre væsentlig Redactionsforandring.

Til § 151.

Naar der henvises til § 181, turde dette være tilstrækkeligt, saa at den i 3die Linie indeholdte Hentydning til bemeldte Paragraphs Indhold vel kunde udgaae (Nr. 127).

Man har troet at burde indskrænke Straffe-